

negali uždegti. O kai yra keiktis pradėjo, o kai yra įėlo, bet ištiek užnidege. Štig pabende, bet iš tos tik popierius uždegi. Oder pirstus nusidegino! Atėmė mano raukoje uždama šluotę. (Yšgirdo mano brolio leikiantis iš dorėnų kai kurių žvejų pajuto.) Gavo brolis iš leilij, nors iš turėjo dirbdant metų. Štig dieną vėl bendri užnidegti cigarečių, bet nėko nėšojo, pakeli tokį trukšmą, kad net tevas su dirbiu renkose atlikė. Ir vėl gavo pylos. Tada manė nusintė užbegtį iš liostelėj, bet an-

vėl tokį pacių cigarečių užpirken. Ūlo leip galijo!

O ar jau sakau:

- Ko čia sėlti? Dabar tik tokias cigaretes gaminia. Brolis nusispjovė; virus peklou nusintė iš išėjė.

Ir nuo tada niekad nematčiau, kad jis nū-

kytu. Gal mano cigaretes paverke, o gal nebenorėjo manaus šluotos perageuti? Ach, nelmiai jis užčiuo!

9

Mikučio charakteristika

1530

P. Čirkaus apibūdinus „Mikučio vergai“ vaizduoja-

ma autro pasaulinius karą pradžią. Nokicčiai išvivaro stiprius Lietuvos vyrus užimia kur, o seniai iš vaikai bieka sėmininkuoti savo učinuose.

Taijų Mikučio laipo nėmios galvo. Jam buvo tik devynių metų, bet jis buvo stiprios valios vaikas. Dar mažas išmoko arte, nors tas derbas iš manugniam vyrui nelengvas. „Pirmosios dienos arčiu vapas piesta panis tojūs, tarp girtos išvivarcūnios. Antronios dienos vapas - lygiai rugulūnios, o trečiosios - riekk atrieklos, mat skirkium nuo seno artėjantių derbo.“ Tai rodo Mikučio darbštumą, nėrumpa, ryžtę.

Muzgule ant vikaričio pečių iš sunči užio hašta. Kulié jaučia, nors iš sunčius buvo jam tas derbas.

Mikučio labai mylojo gyvulius. „Reikiā ar nereikiā, jis žere gyvulius, var į juos girdyti, vėl gaminėti jų tvartę...“ Negailėjo Mikučio gyvuliams pakraty, kad „gyvuliai iki kelių stočiojo siauduoze“. Vargas iš sunčius derbas nei-

jei išaugino kantry, stipry už jo nėko žinių nėtai, neskeubant: „Tė pradžiai į darbus kildė su karščiu, užgesis kulinis, ūlipaudamas iš traliabliodamas, tik ir laukės, kada vėl pradžiai už jis galės begti pas gyvulius, greitai Mikutis nus nisko atvejo, nors štupuus jam iš nesigro. Jei der jei veikės daudžiai jau be garso, neskeubdamas.“

Nė vien Mikutio darbas, bet jo iš eilės parodo, kad Mikutis jau sunyruoja. Mikutis vis tiek iš bego nuked nebandydamas atriskysti. Atpralo „jis verbi.“ Mikutis pandore kentrus, paklusnus išstummingas, nes nors ardaus Mikutis kliūdavo už velenų, klupsdavo, už kildavo, atmušdavo kojas į almenis, dėxusi nos įtūridamas pro tvis-kučias ašares vagą, „tačiam valdeni, iki krenyj brenydamas lūpą, kad balsu nepravirkys, Mikutis už juostum ilgoms užleinių raižę juodo, besisiantiančią žemę. „Nors iš pusi Mikutis, salydėm, kad jis likos mylos, bet buvo varkiokas, nes nusijstas pas vo-

kiečius duokles atiduoti, „vienu kartą net vokiečiams į ūlinę pripjaučė.“

Mikutis savo elgesiu iš kelto vaizdovo vyro. Šventadieniais Mikutis iš keimo seniai surinkdavo aut malūno laipky. Bendravo visi vyresni gi u Mikutin, „lareini iš avarstė su jis uikalas, tartum sau lygiu.“ Šeimyje Mikutis nebuvos vaikas. Nokoję Mikutis jiems naudingas buči. Uspirkdavo jis visus savo kaimynus.

„Twri uagus, parselis!“ - sakydavo Juzelis apie reito. Mikutis turbturėjo paveldito iš teivo talentą. Kaimiečių sakydavo:

— „Teip! Yr ouas buvo tokis: viens nus aplirkdavo.“

Yr autorius sakė, kad „Mikutis, kaijs iš jo teives, mokejò vienius įsitikti.“

Greitai paniete jis išo. „Per vieną vasare Mikutis išfijo, ūvarkelis iš kelnes pandare aukšti. Jen iš teip švenciu Mikutio plankei, nuslet preukamui lietams iš sviliuam saulės, umbuko, aukys iš ovidos ugleistauoją, nosies oda lipci iš veikisi lyp bulvės žiurė, rankos pandare kiekos,

šūrksčios." O po arčiuo Mikutis "kojos suskridėjo
bruviniuais „geidukais", bėtenas išsiūpė kartum lepoes.
Bet pats is atnaušy pirsty, tiko trendys, trūki-
nejo, pušiavo ir naujos kito." Atkrepi subrendo is
suogriūkėjo Mikutis, bet vis delta liko veiko pasi-
tūdžiauimes. Megdevo Mikutis sventadieniais apsipl-
eti juodą tėvo liemenę is paninti su savim n-
debuinių tėvo laibodij. Net minlys Mikutis galvoje
suskaupdavo liūdmos uos ty verpy, kad "jam
atidėvo noras mirti." Nesišriaupė jis gyvenimui. Mi-
kutis paverges uos ty sunilių derby is skausmų
buvo labai nusivyles. Nors Mikutis atrode kaip lik-
ras vyras, bet viduriu vis der liko vaikishes.

Tačiau is jo minlyg: „Ir vaikui eimesi atrodyti,
kad jis išvango didelis, skirus; is orebulinių leu-
ky, kurios gulėjo pasiūrejė, suhale laip, o~~o~~ is viso
kerino gelžies jam kaltis uinkeldinio didžiausio
žaustug. J laipo Mikutis susodino vinas kerino vy-
rus, kuris is dede žurop. Isidejės keliokai duos-
nos is shleundij, is žaustug, jie išplankė d
robčių žemę.

Nauje šilrai nūzavėjo Mikutis. Jis buvo pilnes

rysto, kvirlybių, kentrybės. To jam priekie arčant,
verkant ūki. Buty kebei gerai, jéi mes visi kure-
tume nors delelyte los Mikutis kvirlybės.

Darbas lab. geras, molgytuotas. Šaunuolis
Pakelui rečiu balu pažynie — 9